

UZASADNIENIE

W dniu 6 marca 2018 roku powód (...) Bank Spółka Akcyjna w W. złożył do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew, wnosząc o wydanie przeciwko pozwanemu T. K. nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, zasądającego od pozwanego na rzecz powoda:

- kwoty 177.048,35 złotych (kapitał) – z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 21 lutego 2018 roku do dnia zapłaty;
- kwoty 722,10 złote (odsetki umowne w wysokości 5,61% za okres korzystania z kapitału od dnia 1 września 2017 roku do dnia 4 września 2017 roku) – z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- kwoty 8.219,39 złotych (odsetki karne – za opóźnienie w wysokości 10% od dnia 4 września 2017 roku do dnia 21 lutego 2018 roku) – z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- kwoty 3,54 złote (opłaty i prowizje) – bez odsetek.

Powód wniósł również o zasądzenie kosztów sądowych w wysokości uiszczonej opłaty sądowej od pozwu w kwocie 2.325 złotych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że dochodzona niniejszym pozvem wierzytelność wynika z zawartej pomiędzy nim a pozwanym umowy pożyczki hipotecznej nr DK/P-H./ (...) z dnia 6 września 2010 roku z późniejszymi zmianami, z której to umowy pozwany nie wywiązał się. Wskazał nadto, iż wobec braku zapłaty przez pozwanego zaległych rat pismem z dnia 11 lipca 2017 roku wypowiedział przedmiotową umowę i w związku z tym wierzytelność jest w pełni wymagalna (w dniu 4 września 2017 roku wierzytelność wynikająca z powyższej umowy postawiona została w stan wymagalności) oraz że pomimo wezwania do zapłaty pozwany nie uregulował należności.

(pозew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2 – k. 7)

Nakazem zapłaty z dnia 11 kwietnia 2018 roku wdanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym Referendarz sądowy przy Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie nakazał pozwanemu, aby zapłacił powodowi kwotę dochodzoną pozvem wraz z odsetkami oraz kosztami procesu w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tym terminie sprzeciw.

(nakaz zapłaty k. 8)

W dniu 17 maja 2018 roku pozwany T. K. złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty i wniósł o jego uchylenie, kwestionując wysokość należności, bowiem przez 7 lat według harmonogramu spłat spłacił ok. 60.000 złotych rat kapitałowych, a dodatkowo podniósł niezasadność wysyłania przez powoda do niego wezwań za sporządzenie i wysłanie których to wezwań powód pobierał za każdym razem opłatę.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 9v – k. 10v, k. 97 – k. 99)

Postanowieniem z dnia 5 czerwca 2018 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie – wobec skutecznego wniesienia przez pozwanego sprzeciwu od powyższego nakazu zapłaty, co zgodnie z art. 505³⁶ k.p.c. spowodowało utratę przez nakaz zapłaty mocy w całości – przekazał sprawę do Sądu Okręgowego w Łodzi, jako do sądu właściwości ogólnej pozwanego.

(postanowienie k. 12v)

Pismem z dnia 4 września 2018 roku powód sprostował treść pozwu w ten sposób, że w miejsce „tytułem odsetek za opóźnienie w wysokości 10% od dnia 4 września 2017 roku do dnia 21 lutego 2018 roku” wpisać należy „tytułem odsetek za opóźnienie w 10% od dnia 4 września 2017 roku do dnia 20 lutego 2018 roku”. Ponadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów postępowania, w tym kwotę 17 złotych tytułem poniesionych opłat skarbowych od pełnomocnictwa oraz kosztów notarialnego uwierzytelnienia dokumentów przedłożonych do sprawy.

(pismo k. 14)

Na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2019 roku pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa, podtrzymując zarzut bezzasadności naliczania przez powoda opłat za wysyłanie pism oraz okoliczność, że pozwany spłacał kredyt przez 7 lat, a nadto zakwestionował pobraną przez powoda kwotę 22.000 złotych z tytułu ubezpieczenia.

(stanowisko pozwanego k. 214)

W pismach z dnia 24 kwietnia 2019 roku oraz z dnia 19 lipca 2019 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa, kwestionując prawidłowość wypowiedzenia umowy pożyczki z dniem 11 lipca 2017 roku, wysokość dochodzonego roszczenia oraz wysokość i sposób ubezpieczenia, a także podwójne wezwania do zapłaty, gdzie koszty kształtowały się w różny sposób.

(pisma k. 216 – k. 218, k. 305 – k. 307)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Na wniosek pozwanego, w dniu 6 września 2010 roku została sporządzona umowa pożyczki nr (...), której stronami były (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. i T. K., która to umowa została podpisana przez strony w dniu 13 września 2010 roku. Na mocy powyższej umowy powód udzielił pozwanemu pożyczki na okres 240 miesięcy (termin ostatecznej spłaty pożyczki – 7 listopad 2030 r.). Całkowita kwota pożyczki wynosiła: 169.662,27 złote (67.000 zł – wykończenie, remont, modernizacja, 44.900 zł – kredyty ratalne, 36.500 zł – spłata kredytu hipotecznego, 478,64 zł – opłaty okołokredytowe, 3.308,41 zł – ubezpieczenie ochrony prawnej tytułu prawnego do nieruchomości C. (...) („title insurance”), 10.179,74 zł – ubezpieczenie na wypadek następstw nieszczęśliwych wypadków, 5.089,87 zł – ubezpieczenie na życie, 2.205,61 zł – ubezpieczenie nieruchomości od pożaru i innych zdarzeń losowych).

W umowie pożyczki ustanowiono jako zabezpieczenie wierzytelności cesję praw z polisy ubezpieczenia od ognia i innych zdarzeń losowych. Koszty ustanowienia zabezpieczenia obciążały pożyczkobiorcę.

Realizacja wyżej wskazanych ubezpieczeń była zależna od zajścia określonych warunków.

Zgodnie z § 5 ust. 1 umowy oprocentowanie kredytu stanowiło sumę marży pożyczki i stawki referencyjnej 3M WIBOR dla waluty pożyczki. Każdorazowa zmiana wysokości oprocentowania pożyczki nie może jednak powodować wzrostu tego oprocentowania ponad obowiązujące bieżąco oprocentowanie maksymalne, określone w art. 359 § 2¹ k.c. (§ 5 ust. 5 zd. 1 umowy).

Stosownie do § 5 ust. 9 umowy, w przypadku nie spłacenia przez pożyczkobiorcę w terminie wierzytelności banku z tytułu umowy pożyczki po upływie okresu wypowiedzenia umowy, niespłacona kwota staje się zadłużeniem przeterminowanym, w tym kwota kapitału jako kapitał przeterminowany. Od kapitału przeterminowanego bank pobiera odsetki od należności przeterminowanych, do dnia poprzedzającego spłatę zadłużenia przeterminowanego. Od zadłużenia przeterminowanego bank nalicza odsetki w wysokości czterokrotności oprocentowania kredytu lombardowego.

Zgodnie z § 6 pkt 1 umowy, bank pobiera opłaty i prowizje za wykonanie czynności pozostających w związku z zawartą umową pożyczki w wysokości obowiązującej w Tabeli Opłat i Prowizji stanowiącej załącznik do niniejszej umowy pożyczki.

W przypadku niewykonania zobowiązań przez pożyczkobiorcę bank ma prawo pobrać opłaty i prowizje określone w Tabeli Opłat i Prowizji, których wysokość na dzień zawarcia niniejszej umowy wnosi: z tytułu wezwania do spełnienia warunków wymaganych zgodnie z umową pożyczki – 100 złotych; z tytułu wezwania do zapłaty – wystawiony monit papierowy – 15 zł, a opłaty za pisma wysyłane do pojedynczej umowy pożyczkobiorcy nie mogą przekroczyć kwoty 300 złotych w miesiącu; wezwanie do zapłaty – 30 złotych, a opłaty od pojedynczej umowy pożyczkobiorcy nie mogą przekroczyć kwoty 300 złotych w miesiącu, z tytuł ostatecznego wezwania do zapłaty – 30 złotych, przy czym suma opłat za pisma wysyłane do pożyczkobiorcy nie może przekroczyć miesięcznie kwoty 200 złotych (§ 6 pkt 6 umowy).

Zgodnie z § 24 Regulaminu Kredytu Hipotecznego za czynności określone w Tabeli Prowizji i Opłat dokonywane przez bank w okresie kredytowania, bank może pobierać określone w niej opłaty i prowizje.

Z § 8 ust. 1 umowy wynika, że bank ma prawo wypowiedzieć umowę pożyczki z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, w przypadku m.in. niedotrzymania przez pożyczkobiorcę któregokolwiek z warunków udzielenia pożyczki, niewykonania lub nieterminowego regulowania przez pożyczkobiorcę zobowiązań wobec banku, w szczególności przypadku, gdy pożyczkobiorca zalega w całości lub części z zapłatą dwóch rat pożyczki i pomimo wezwania nie spłaci zaległości w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Okres wypowiedzenia liczy się od dnia doręczenia przez bank pisma zawierającego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki (§ 8 pkt 2 umowy).

Zgodnie § 8 ust. 3 umowy pozostałe uprawnienia i obowiązki stron oraz warunki wypowiedzenia umowy pożyczki określa Regulamin.

Z § 9 ust. 3 pkt b umowy wynika, że pożyczkobiorca zobowiązuje się do spłaty pożyczki wraz z odsetkami oraz opłatami i prowizjami wynikającymi z umowy pożyczki oraz Tabeli Opłat i Prowizji w oznaczonych terminach spłaty oraz wywiązania się z pozostałych postanowień niniejszej umowy pożyczki.

W sprawach nieregulowanych umową stosuje się przepisy k.c., Prawa bankowego i Regulaminu (§ 11 ust. 2 umowy).

Integralną częścią umowy są m.in. Regulamin Kredytu Hipotecznego, Tabela Opłat i Prowizji.

Powyższa umowa pożyczki była aneksowana w dniu 17 grudnia 2010 roku, w dniu 29 kwietnia 2014 roku i w dniu 25 września 2015 roku. W aneksach pozwany potwierdzał istniejące zadłużenie z powodu nieregulowania w terminie rat kredytu – bank m.in. udzielał karencji w spłacie zadłużenia.

(wniosek k. 244v – k. 249, umowa z aneksami i załącznikami k. 20 – k. 25, k. 26 – k. 37, regulamin kredytu hipotecznego k. 79 – k. 80v, tabela opłat i prowizji k. 113- k. 114, k. 243 – k. 243v, polisy i deklaracje k. 256 – k. 261, warunki ubezpieczenia k. 279 – k. 304, rozliczenia aneksów k. 273 – k. 278)

Pozwany zaprzestał regularnej spłaty wyżej wskazanej pożyczki.

(okoliczność bezsporna)

W związku z powstaniem zaległości w spłacie przedmiotowej umowy pożyczki, pismem z dnia 19 stycznia 2017 roku, powód wezwał pozwanego pod rygorem wypowiedzenia umowy do uregulowania w terminie 14 dni roboczych od daty doręczenia wezwania całości zaległości obejmującej na dzień sporządzenia pisma m.in. 2.079,34 złotych należności kapitałowej,

(pismo z potwierdzeniem nadania k.38, wydruk – k. 39 – k. 40)

Wobec tego, że w dalszym ciągu istniała zaległość w spłacie przedmiotowej pożyczki (zadłużenie tytułem należności kapitałowej – 5.690,61 zł), powód w dniu 11 lipca 2017 roku złożył pozwanemu oświadczenie o wypowiedzeniu przedmiotowej umowy pożyczki z zachowaniem 30-dniowego terminu okresu wypowiedzenia liczonego od dnia doręczenia niniejszego pisma. Wypowiedzenie skierowane do pozwanego zostało odebrane w dniu 2 sierpnia 2017 roku przez E. K. – pełnomocnika pozwanego.

(oświadczenie i zawiadomienie k. 41 – k. 41v, potwierdzenie odbioru k. 42 – k. 43)

Pismem z dnia 6 września 2017 roku, w związku z wypowiedzeniem przedmiotowej umowy pożyczki i postawieniem całej należności w stan wymagalności powód wezwał pozwanego do zapłaty w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania całości należności obejmującej na dzień sporządzenia pisma m.in. kwoty 177.048,35 złotych należności kapitału.

(ostateczne wezwanie do zapłaty k. 44, potwierdzenie nadania k. 45, wyliczenie k. 46 – k. 78)

Za wysłane do pozwanego monity i wezwania do zapłaty powód pobierał opłaty, m.in. kwoty 15 złotych, 30 złotych – za monit, za wezwanie do zapłaty – na przestrzeni 4 lat (od 14 marca 2013 r. do 6 września 2017 r.) bank wystawił wezwania i monity za 709,99 złotych.

(wezwania do zapłaty i monity k. 121 – k. 204, rozliczenie opłat za korespondencję k. 238v – k. 239v)

Pozwany nie zapłacił na rzecz powoda w terminie 7 dni od dnia doręczenia wyżej wskazanego wezwania żądanej kwoty należnej mu z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 21 lutego 2018 roku powód G. (...) Bank z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych, z którego wynika, że w związku z brakiem spłaty wszystkich zobowiązań określonych umowa nr (...) z dnia 6 września 2010 roku z późniejszymi zmianami, zadłużenie pozwanego T. K. na dzień 21 lutego 2018 roku wynosi 185.993,38 złote i składa się na nie: należność główna (niespłacony kapitał) w kwocie 177.048,35 złotych, odsetki umowne za okres korzystania z kapitału w wysokości 5,61 % od dnia 1 września 2017 roku do dnia 4 września 2017 roku w kwocie 722,10 złotych, odsetki za opóźnienie naliczone od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości 10 % od dnia 4 września 2017 roku do dnia 20 lutego 2018 roku w kwocie 8.219,39 złotych, opłaty i inne prowizje w kwocie 3,54 złote.

(wyciąg z ksiąg bankowych k. 15, rozliczenie umowy kredytowej k. 46 – k. 78)

Pozwany do chwili obecnej nie uregulował zadłużenia wynikającego z zawartej z powodem umowy pożyczki nr (...).

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie złożonych do akt sprawy dokumentów, które nie budzą wątpliwości co do swojej autentyczności i wiarygodności.

W postępowaniu sądowym podstawową zasadę rozkładu ciężaru dowodu w sporze określa art. 6 k.c. stanowiący, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Artykuł ten określa, na kim ciąży skutki niepowodzenia procesu dowodzenia, dotyczy więc ciężaru dowodu w znaczeniu materialno – prawnym. Wynika z niego, że prawo podmiotowe strony może być skutecznie chronione jedynie wówczas, gdy jest ona w stanie udowodnić fakt, z którego wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Ciężar dowodu w znaczeniu formalnoprawnym określa natomiast art. 232 k.p.c.. Zgodnie z powyższym artykułem strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę, jednak zgodnie z zasadą kontradyktoryjności, to strony są dysponentami postępowania, wobec tego to na nich spoczywa ciężar dowodu i to strony są odpowiedzialne za wynik postępowania.

Mając na względzie rządzącą procesem cywilnym zasadę kontradyktoryjności postępowania i nie znajdując podstaw do przeprowadzenia dowodów z urzędu (art. 232 k.p.c.), Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie wyżej powołanych dowodów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo podlega uwzględnieniu w znacznej części.

Powód (...) Bank Spółka Akcyjna w W. jako podstawę roszczenia dochodzonego wobec pozwanego T. K. wskazał umowę pożyczki hipotecznej nr DK/P-H./ (...) sporządzonej w dniu 6 września 2010 roku, a podpisanej przez strony w dniu 13 września 2010 roku.

Zgodnie z art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Stosownie do treści przepisu art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W przedmiotowej sprawie – wobec udzielenia pozwanemu pożyczki przez bank – znajdują również zastosowanie przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz. U. 2002, Nr 72, poz. 665 z późn. zm.), w szczególności dotyczące umowy kredytu (art. 69 i n. ustawy). Zgodnie z treścią przepisu art. 69 ust. 1 wyżej wskazanej ustawy przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. W przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu, o ile ustawa z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne nie stanowi inaczej. Termin wypowiedzenia, o którym mowa w ust. 1, o ile strony nie określą w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni, a w razie zagrożenia upadłością kredytobiorcy – 7 dni (art. 75 ust. 1 i 2 Prawa bankowego).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że zawarta przez strony umowa pożyczki określa przedmiot umowy, warunki korzystania z niego, sposób ustalania oprocentowania kredytu oraz uprawnienie powoda do naliczania odsetek podwyższonych (karnych) w razie powstania zaległości, a także uprawnienie powoda do wypowiedzenia umowy.

W pierwszej kolejności Sąd rozpoznał zgłoszony przez pozwanego zarzut niewłaściwego wypowiedzenia przedmiotowej umowy pożyczki. Wobec niespłacenia przez pozwanego w określonym terminie zaległości z tytułu powyższej umowy pożyczki (zadłużenie na dzień 11.07.2017 r. wynosiło z tytułu należności kapitałowej – 5.690,61 zł, tj. zaległość więcej niż dwóch rat pożyczki), Sąd uznał, że powód na mocy § 8 pkt 1 umowy pożyczki był uprawniony do wypowiedzenia tej umowy, co też – wbrew twierdzeniom pozwanego – skutecznie uczynił pismem z dnia 11 lipca 2017 roku, które zostało odebrane w dniu 2 sierpnia 2017 roku przez pełnomocnika pozwanego E. K.. Skorzystanie z prawa wypowiedzenia umowy wywoływało skutek w postaci rozwiązania umowy z upływem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. Zatem z dniem 3 września 2017 roku umowa została rozwiązana i należność powoda została postawiona w stan wymagalności. Następnie powód pismem z dnia 6 września 2017 roku wezwał pozwanego do zapłaty w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania całości należności obejmującej na dzień sporządzenia tego pisma m.in. kwotę 177.048,35 złotych należności kapitału. Wobec powyższego niezasadny jest zarzut pozwanego niewłaściwego wypowiedzenia przedmiotowej umowy pożyczki.

Również twierdzenia pozwanego, iż powód niewłaściwie naliczał opłaty za monity i wezwania do zapłaty nie są wiarygodne w świetle treści załączonych do akt sprawy dokumentów w postaci umowy pożyczki, Regulaminu Kredytowania Hipotecznego, Tabeli Opłat i Prowizji, a także wystawianych przez powoda monitów i wezwań do zapłaty. Wobec bowiem braku regulowania przez pozwanego w terminie zobowiązań wynikających z przedmiotowej umowy pożyczki, powód, zgodnie z regulacjami zawartymi w powyższych dokumentach, miał prawo wzywać pozwanego do zapłaty i za każde wezwanie pobierać od niego określoną kwotę pieniężną. Pozwany nie udowodnił również, że powód pobierał powyższe opłaty w niewłaściwej, czyli wysokości.

Odnosząc się do zarzutów niezasadności żądania co do wysokości, Sąd uznał, że zarzuty te są zasadne tylko w stosunku do części wierzytelności. Powód jako dowód istnienia oraz wysokości wierzytelności wobec pozwanego powołał między innymi na załączony do akt sprawy wyciąg z ksiąg bankowych. Nie ma wątpliwości co do tego, że dokument powyższy ma charakter dokumentu prywatnego i nie może stanowić wyłączonego dowodu przysługiwania powodowi wierzytelności, ani jej wysokości. Dokument powyższy jest oceniany według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c. i może stanowić podstawę do ustalenia stanu faktycznego, co też Sąd rozpoznający tę sprawę uczynił. W okolicznościach niniejszej sprawy, Sąd uznał, że częściowo zasługuje na uwzględnienie podniesiony przez pozwanego zarzut niezasadności powództwa co do żądania w zakresie kapitału, a mianowicie co do części składek ubezpieczenia pożyczki za niewykorzystany okres – po rozwiązaniu umowy pożyczki. W pozostałym zakresie roszczenia zostały wykazane i zasługują na uwzględnienie.

Sąd uznał, iż żądanie powoda w zakresie kapitału jest zasadne w wysokości 163,538,35 złotych.

Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że zawarcie przedmiotowej umowy pożyczki było związane z przystąpieniem przez pozwanego do ubezpieczenia, co stanowiło formę zabezpieczenia spłaty pożyczki.

Podkreślić należy, że zawarcie umowy pożyczki czy kredytu wiąże się z przystąpieniem do umowy ubezpieczenia. Banki traktują bowiem umowę ubezpieczenia jako formę zabezpieczenia spłaty pożyczki/kredytu – w niektórych sytuacjach jest to zabezpieczenie dodatkowe, w innych – jedyne. Ubezpieczenie pożyczki/kredytu jest wymagane przez bank, nie jest to jednak obowiązek nałożony na klienta jakimkolwiek przepisem ustawy. Jeżeli więc klient nie jest przekonany, że ubezpieczenie jest dla niego odpowiednie, może wybrać produkt bankowy bez ubezpieczenia lub skorzystać z oferty innego banku, ewentualnie zawrzeć inną umowę ubezpieczenia. W przedmiotowej sprawie zapis umowy dotyczący ustanowienia zabezpieczenia w postaci ubezpieczenia był uzgodniony pomiędzy stronami, co zostało potwierdzone złożonymi przez nich podpisami pod tą umową.

Stosownie do treści art. 813 § 1 k.c. składkę oblicza się za czas trwania odpowiedzialności ubezpieczyciela, a w wypadku wygaśnięcia stosunku ubezpieczenia przed upływem okresu, na jaki umowa została zawarta, składka nie powinna być pobrana, a w razie jej pobrania ubezpieczonemu przysługuje zwrot składek za okres niewykorzystanej ochrony ubezpieczeniowej.

Na podstawie przedmiotowej umowy zawartej z pozwanym koszty ubezpieczenia były uiszczone jednorazowo i wynosiły łącznie 20.783,63 złote (3.308,41 zł – ubezpieczenie ochrony prawnej tytułu prawnego do nieruchomości C. (...)title insurance”, 10.179,74 zł – ubezpieczenie na wypadek następstw nieszczęśliwych wypadków, 5.089,87 zł – ubezpieczenie na życie, 2.205,61 zł – ubezpieczenie nieruchomości od pożaru i innych zdarzeń losowych). Umowa pożyczki jednak została wypowiedziana, a więc doszło do jej rozwiązania z dniem 3 września 2017 roku – od tego czasu nie było przedmiotu zabezpieczenia, a więc dalszy okres ubezpieczenia na jaki umowa z dnia 6 września 2010 roku została zawarta, czyli od dnia 3 września 2017 roku do dnia 7 listopada 2030 roku nie polegała na opłacie ubezpieczeniowej. A skoro tak, to w świetle art. 813 § 1 k.c. pozwanemu przysługuje zwrot należności uiszczonej tytułem ubezpieczenia za okres niewykorzystanej ochrony ubezpieczeniowej po dniu 3 września 2017 roku do dnia 7 listopada 2030 roku, co z kolei ma wpływ na ustalenie ogólnego zadłużenia pozwanego i wysokości dochodzonego przez powoda roszczenia. Dokonując wyliczenia tej należności należało uwzględnić, że suma ubezpieczenia wynosiła 20.783,63 złotych na okres 240 miesięcy, co w skali miesiąca daje kwotę 86,60 złotych, a niewykorzystany okres ubezpieczenia obejmuje 156 miesięcy (84 m-ce wykorzystany okres ubezpieczenia). Przy przyjęciu tych założeń wynika, że za okres 156 miesięcy należność z tytułu umowy ubezpieczenia wynosi 13.510 złotych (156 m-cy x 86,60 zł). O powyższą kwotę należało zatem pomniejszyć niespłacony kapitał pożyczki, co daje kwotę 163.538,35 zł (177.048,35 zł, tj. kapitał – 13.510 zł, tj. kwota niewykorzystanego ubezpieczenia).

Wobec powyższego Sąd uznał, że zasadna jest dla pozwanego od powoda kwota 163.538,35 złotych, tj. niespłacony kapitał w kwocie 177.048,35 zł pomniejszony o niewykorzystane ubezpieczenie – 13.510 zł.

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wysokości dochodzonego przez powoda roszczenia w zakresie skapitalizowanych odsetek, w tym sposobie wyliczenia tych odsetek, ich wysokości i okresu wyliczeniowego. Dlatego też za zasadne Sąd uznał skapitalizowane odsetki umowne w kwocie 722,10 złote (odsetki umowne w wysokości 5,61% za okres korzystania z kapitału od dnia 1 września 2017 roku do dnia 4 września 2017 roku – powyższe odsetki należą się powodowi tylko do czasu rozwiązania umowy, tj. do dnia 4 września 2017 roku) oraz odsetki karne w kwocie 8.219,39 złotych (odsetki karne w wysokości 10% od dnia 4 września 2017 roku do dnia 21 lutego 2018 roku).

Za zasadne Sąd uznał też zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 3,54 złote stanowiącej opłaty i prowizje, która to kwota wskazana jest w wyciągu z ksiąg bankowych jako zadłużenie z przedmiotowej umowy pożyczki. Pozwany w żaden sposób nie zakwestionował powyższej kwoty.

Wobec powyższego, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 172.483,38 złote, przy czym kwotę 163.538,35 złotych (kapitał) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, nie wyższej jednak niż odsetki maksymalne za opóźnienie od dnia 21 lutego 2018 roku do dnia zapłaty, zaś kwotę 8.941,49 złotych (skapitalizowane odsetki we wskazanych powyżej wysokościach i okresach) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 marca 2018 roku do dnia zapłaty.

O dalszych odsetkach umownych od kwoty kapitału, tj. kwoty 163.538,35 złote, Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. oraz łączącej strony przedmiotowej umowy pożyczki (§ 5 ust. 9 umowy), bowiem powodowi zgodnie z powyższą umową i wskazanym przepisem należą się odsetki od przeterminowanego zadłużenia – kapitału mające charakter odsetek za opóźnienie. Ich wysokość zgodnie z art. 481 § 2 k.c. wyznacza umowa – z umowy wynika, że od zadłużenia przeterminowanego bank nalicza odsetki w wysokości czterokrotności oprocentowania kredytu lombardowego, przy czym zgodnie z art. 481 § 2¹ k.c. nie może ona przekraczać w stosunku rocznym dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie). Nie ulega wątpliwości, że w dniu 21 lutego 2018 roku należność kapitałowa była wymagalna. Wobec powyższego, Sąd określił początkową datę odsetek (21 luty 2018 r. – wystawienie wyciągu z ksiąg bankowych zawierającego skapitalizowane odsetki do tej daty) i wysokość odsetek zgodnie z żądaniem pozwu. Nadto na podstawie art. 482 § 1 k.c. Sąd orzekł o odsetkach ustawowych za opóźnienie od kwoty 8.941,49 złotych – od kwoty skapitalizowanych odsetek, przyjmując zgodnie z żądaniem pozwu, jako termin początkowy ich naliczania dzień złożenia pozwu, tj. dzień 6 marca 2018 roku.

W pozostałej części Sąd oddalił powództwo jako niezasadne.

Wobec wygranej powoda w niniejszym procesie w 92%, Sąd – na podstawie art. 100 zd. 1 in fine k.p.c. – zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.159 złotych tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu (łącznie koszty procesu wynosiły 2.346,92 zł, tj. opłata od pozwu w kwocie 2.325 zł + opłata skarbową za pełnomocnictwa w kwocie 17 zł + koszty notarialnego uwierzytelnienia dokumentów przedłożonych do sprawy – 4,92 zł na k. 241v) – 92% z kwoty 2.346,92 złotych stanowi kwotę 2.159 złotych.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem – z pouczeniem o prawie, sposobie i terminie wniesienia środków zaskarżenia.